Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (pritožbeni senat)

z dne 18. septembra 2018 *

„Pritožba – Javni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Pokojnine – Prenos pokojninskih pravic, pridobljenih predhodno v okviru nacionalnih sistemov, v pokojninski sistem Unije – Škoda, nastala zaradi domnevne nezadostnosti informacij, ki jih je organ za sklepanje pogodb o zaposlitvi posredoval pritožnikom pri predložitvi predlogov priznanja njihove pokojninske dobe – Zavrnitev odškodninske tožbe na prvi stopnji – Člen 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov – Premoženjska škoda“

V zadevi T-702/16 P,

zaradi pritožbe zoper sodbo Sodišča za uslužbence Evropske unije (tretji senat) z dne 20. julija 2016, Barroso Truta in drugi/Sodišče Evropske unije (F-126/15, EU:F:2016:159), s katero se predlaga razveljavitev te sodbe,

José Barroso Truta, pogodbeni uslužbenec na Sodišču Evropske unije, stanujoč v Bofferdangeu (Luksemburg),

Marc Forli, pogodbeni uslužbenec na Sodišču Evropske unije, stanujoč v Lexyju (Francija),

Calogero Galante, pogodbeni uslužbenec na Sodišču Evropske unije, stanujoč v Aix-sur-Cloie (Belgija),

Bernard Gradel, pogodbeni uslužbenec na Sodišču Evropske unije, stanujoč v Konackerju (Francija),

ki jih zastopata S. Orlandi in T. Martin, odvetnika,

pritožniki,

proti

Sodišču Evropske unije, ki ga zastopata J. Inghelram in Á. Almendros Manzano, agenta,

tožena stranka na prvi stopnji,

SPLOŠNO SODIŠČE (pritožbeni senat),

v sestavi M. Van der Woude, predsednik, H. Kanninen in D. Gratsias (poročevalec), sodniki,

sodna tajnica: G. Predonzani, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 9. februarja 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Pritožniki José Barroso Truta, Marc Forli, Calogero Galante in Bernard Gradel, pogodbeni uslužbenci funkcionalne skupine I, zaposleni za nedoločen čas in dodeljeni Generalnemu direktoratu (GD) za upravljanje Sodišča Evropske unije, ki se je prej imenoval GD za infrastrukturo, s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Sodišča za uslužbence Evropske unije (tretji senat) z dne 20. julija 2016, Barroso Truta in drugi/Sodišče Evropske unije, (F-126/15, EU:F:2016:159; v nadaljevanju: izpodbijana sodba). Sodišče za uslužbence je s to sodbo zavrnilo tožbo, s katero so predlagali, naj se Sodišču Evropske unije naloži, da jim povrne škodo, ki jim je nastala zaradi izgube pokojninskih pravic, pridobljenih pred njihovo zaposlitvijo pri navedeni instituciji v okviru nacionalnih pokojninskih sistemov, po njihovem prenosu v pokojninski sistem Unije.

Pravni okvir in dejansko stanje

Pravni okvir

2 Poglavje 3 naslova V Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), v različici, ki se uporablja od 1. januarja 2014, je naslovljeno „Pokojnine in invalidnine“. Člen 77 Kadrovskih predpisov določa:

„Uradnik, ki dopolni najmanj 10 let delovne dobe, ima pravico do starostne pokojnine […].

Najvišji znesek starostne pokojnine je 70 % zadnje osnovne plače za zadnji razred, v katerem je bil uradnik razvrščen najmanj eno leto. Uradniku se za vsako leto delovne dobe, izračunane v skladu s členom 3 Priloge VIII, izplača 1,80 % zadnje osnovne plače.

[…]

Znesek starostne pokojnine ne sme biti nižji od 4 % zneska življenjskega minimuma za vsako leto dela.

Upokojitvena starost je 66 let.

[…]“

3 Člen 6 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom določa, da se „[z]nesek življenjskega minimuma za izračun pokojninskih pravic […] ujema z osnovno plačo uradnika, razvrščenega na prvo stopnjo razreda AST 1.

4 Člen 77 je v svoji prejšnji različici, ki se je uporabljala od 1. maja 2004 do 31. decembra 2013, določal, da se „uradniku za vsako leto delovne dobe izplača 1,90 % [zadnje osnovne plače za zadnji razred, v katerem je bil uradnik razvrščen najmanj eno leto]“ in da je upokojitvena starost načeloma 63 let.

5 Člen 2 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom določa:

„Starostna pokojnina se izplača na podlagi skupnega števila let uradnikove pokojninske dobe. Vsako leto dela da uslužbencu po izračunu iz člena 3 pravico do enega leta pokojninske dobe, vsak dopolnjen mesec pa pravico do ene dvanajstine te dobe.

Pri izračunu pravic do starostne pokojnine se lahko upošteva največ toliko let, kolikor je potrebnih za dosego najvišje pokojnine v smislu drugega odstavka člena 77 Kadrovskih predpisov.“

6 Člen 11(2) Priloge VIII h Kadrovskim predpisom določa:

„Uradnik, ki začne delati v Uniji po tem, ko:

– je prenehal delati v državni upravi ali v nacionalni ali mednarodni organizaciji;

ali

– je opravljal dejavnost kot zaposlena ali samozaposlena oseba,

ima po tem, ko se zaposli, vendar preden izpolni pogoje za plačilo starostne pokojnine v smislu člena 77 Kadrovskih predpisov, pravico Uniji plačati na dejanski datum prenosa ažurirano kapitalizirano vrednost pokojninskih pravic, pridobljenih na podlagi takega dela ali dejavnosti.

V takem primeru organ za imenovanja institucije, v kateri je uradnik zaposlen, ob upoštevanju njegove osnovne plače, starosti in deviznega tečaja na dan, ko se za prenos zaprosi, s pomočjo splošnih izvedbenih določb določi število let pokojninske dobe, ki se mu za prejšnje zaposlitve priznajo v novem pokojninskem zavarovanju na podlagi prenesenega kapitalskega zneska, po odbitku zneska povečanja vrednosti kapitala med datumom, ko se za prenos zaprosi[,] in dejanskim datumom prenosa.

[…]“

7 Člen 109 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU) določa:

„1. Ob prenehanju dela je pogodbeni uslužbenec upravičen do starostne pokojnine, prenosa aktuarskega ekvivalenta ali izplačila odpravnine v skladu s poglavjem 3 naslova V Kadrovskih predpisov in Priloge VIII h Kadrovskim predpisom […].

2. Za pogodbene uslužbence se smiselno uporablja člen 11(2) in (3) Priloge VIII h Kadrovskim predpisom.

[…]“

8 Člen 110 PZDU določa:

„Za izračun pokojninske dobe, kakor predvideva Priloga VIII h Kadrovskim predpisom, se upoštevajo vse dobe zaposlitve pogodbenega uslužbenca v Uniji.“

9 Nazadnje, v skladu s členom 7(6) sklepa upravnega odbora Sodišča Evropske unije z dne 17. oktobra 2011 o splošnih izvedbenih določbah členov 11 in 12 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom „[š]tevilo let pokojninske dobe, ki jih je treba upoštevati [za priznanje pokojninske dobe po prenosu] v nobenem primeru ne sme presegati števila let pokojninske dobe, ko je bila zadevna stranka vključena v zadevne sisteme“, „morebitni denarni presežek, ki je posledica omejitve števila let pokojninske dobe[, pa] se zadevnemu uslužbencu povrne“.

Dejansko stanje

10 Sodišče za uslužbence je dejansko stanje spora predstavilo v točkah od 8 do 48 izpodbijane sodbe. Te točke so v glavnem povzete v nadaljevanju.

Predlogi za prenos pokojninskih pravic

11 Pritožniki so med letoma 2006 in 2010 na podlagi člena 11(2) Kadrovskih predpisov zaprosili za prenos pokojninskih pravic, ki so jih pred tem pridobili pri različnih luksemburških, francoskih in belgijskih organih.

12 Organ Sodišča Evropske unije, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), je pritožnikom poslal predloge za priznanje pokojninske dobe in jih zaprosil, naj skrbno preverijo upoštevane elemente, ter jih pozval, „naj se za pojasnila o izračunu in razgovor glede možnosti izvedbe prenosa […] obrnejo [na navedene odgovorne osebe oddelka za kadrovske zadeve pri GD Sodišča Evropske unije za osebje in finance]“.

13 OPSP je v zvezi s tem pritožnike opozoril na dejstvo, da so „[u]činki, ki izhajajo iz Kadrovskih predpisov v zvezi s priznanjem pokojninske dobe, odobrenim iz naslova [zadevnih predlogov, izhajali iz] podrobnih pravil sistema pokojninskega zavarovanja evropskih javnih uslužbencev, ki so veljala ob izračunavanju pokojninskih pravic, pri čemer je veljalo, da naj se število let pokojninske dobe, priznane v skladu s sistemom prenosa, ne bi spreminjalo“, da naj bi „[u]radni predlog za priznanje začel učinkovati po prejemu celotnega zneska za prenos“ in da se „[t]ako pridobljeno priznanje ne upošteva pri izračunu minimalne delovne dobe, tj. deset let, ki daje pravico do pokojnine evropskih javnih uslužbencev na podlagi člena 77 Kadrovskih predpisov […]“ (izpodbijana sodba, točke 11, 12, 16, 21 in 27).

14 Pritožniki so začeli postopke, potrebne za prenos, pri nekaterih vseh in pri drugih dela pravic, pridobljenih v okviru različnih nacionalnih pokojninskih sistemov, v katere so bili vključeni pred svojo zaposlitvijo na Sodišču Evropske unije (izpodbijana sodba, točke 13, 18, 23, 29 in 30). Kot je v zvezi s tem navedeno v izpodbijani sodbi, so pristojne službe Sodišča Evropske unije sprejele odločbe, s katerimi se je končal postopek za prenos nacionalnih pokojninskih pravic (v nadaljevanju obravnavane skupaj: odločbe o priznanju pokojninske dobe).

15 Natančneje, vodja Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov je v dopisu z dne 16. februarja 2012 obvestil J. Barrosa Truto, da je OPSP po prenosu kapitalskega zneska, ki je ustrezal predhodno pridobljenim pokojninskim pravicam, in sicer 61.121,08 EUR, na novo izračunal število let pokojninske dobe, priznane iz naslova prenosa teh pravic v pokojninski sistem Unije, po katerem je bila od tedaj priznana doba plačevanja prispevkov 8 let in 24 dni (izpodbijana sodba, točka 14).

16 Vodja Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov je v dopisih z dne 16. februarja 2012, 8. aprila 2013 in 25. julija 2014 obvestil M. Forlija, da je OPSP po prenosu zneskov kapitala, ki so ustrezali pokojninskim pravicam, pridobljenim pri različnih nacionalnih organih, na novo izračunal število let pokojninske dobe, priznane iz naslova prenosa teh pravic v pokojninski sistem Unije, po katerem je bila od tedaj priznana doba plačevanja prispevkov 15 let in 18 dni, 6 dni ter 1 leto in 23 dni (izpodbijana sodba, točka 19).

17 Vodja Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov je v dopisih z dne 13. novembra 2009 in 6. decembra 2010 obvestil C. Galanteja, da je OPSP na novo izračunal število let pokojninske dobe, priznane iz naslova prenosa pravic, predhodno pridobljenih pri različnih nacionalnih organih, v pokojninski sistem Unije, po katerem je bila od tedaj priznana doba plačevanja prispevkov 4 leta in 1 mesec s pripadajočim izplačilom v višini 7.626,50 EUR, ter 10 let, 4 mesece in 5 dni (izpodbijana sodba, točka 25).

18 Vodja Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov je v dopisu z dne 20. decembra 2006, razveljavljenem in nadomeščenem z dopisom z dne 21. decembra 2009, ter v dopisu z dne 18. oktobra 2011 obvestil B. Gradela, da je OPSP po prenosu kapitalske vrednosti pokojninskih pravic, pridobljenih pri različnih nacionalnih sistemih, na novo izračunal število let pokojninske dobe, priznane iz naslova

prenosa teh pravic v pokojninski sistem Unije, po katerem je bila od tedaj priznana doba plačevanja prispevkov 16 let s pripadajočim izplačilom v višini 14.235,11 EUR, 3 leta, 2 meseca in 20 dni ter 2 leti, 3 mesece in 5 dni (izpodbijana sodba, točka 31).

Sestanek z dne 12. aprila 2012 in zahtevki pritožnikov za informacije

19 Pritožniki so po prejemu elektronskega dopisa z dne 9. marca 2012, ki ga je oddelek za kadrovske zadeve Sodišča Evropske unije poslal vsemu osebju v zvezi s posodobitvijo njegovega simulacijskega orodja za izračun pokojninskih pravic uslužbencev, imenovanega „calculette pension“, uporabili to orodje in ugotovili, da se zneski njihovih pokojnin na podlagi prenosa pokojninskih pravic, za katerega so zaprosili, ne bodo zvišali. Povedano drugače, po mnenju pritožnikov in glede na tako pridobljeno oceno naj bi bil znesek njihovih pokojnin ob upokojitvi v bistvu enak, neodvisno od prenosa njihovih predhodno pridobljenih pokojninskih pravic v okviru različnih nacionalnih sistemov (izpodbijana sodba, točki 32 in 33).

20 J. Barroso Truta in M. Forli sta zaprosila za sestanek in se aprila 2012 sestala z vodjo Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov. Na tem sestanku naj bi jima vodja oddelka pojasnil, kakšen je v njunem primeru obseg uporabe pravila, ki izhaja zlasti iz člena 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov (v nadaljevanju: pravilo življenjskega minimuma).

21 Pritožnika naj bi bila na zgoraj navedenem sestanku tudi seznanjena s tem, da se pokojninske pravice, ki so že bile prenesene v pokojninski sistem Unije, načeloma ne morejo povrniti zadevnim nacionalnim organom. Vodja navedenega oddelka naj bi se z zadevnima osebama dogovoril, da se bo pozanimal pri službah Evropske komisije, ali so že imeli podobne primere in kako so jih obravnavali (izpodbijana sodba, točka 34).

22 Kot je navedeno v točki 35 izpodbijane sodbe, je iz elektronskega dopisa z dne 11. februarja 2015 vodje Oddelka za pravice iz Kadrovskih predpisov, ki je začasno dodeljen drugim službam pri Sodišču Evropske unije, razvidno, da naj bi ga na navedenem sestanku pritožnika, navedena v točki 20 zgoraj, obvestila, da sta bila na sestanku, ki ga je organiziral sindikat na pobudo C. Galanteja in na katerem sta bila takrat obveščena o nujnosti izvedbe prenosa njunih pokojninskih pravic, ker jih v nasprotnem primeru lahko izgubita.

23 J. Barroso Truta in M. Forli sta z dopisom z dne 23. aprila 2012 na podlagi člena 25 Kadrovskih prepisov zaprosila generalnega direktorja GD Sodišča Evropske unije za osebje in finance (v nadaljevanju: generalni direktor), naj preuči možnost povračila zneskov, ki so bili v njunem imenu preneseni v pokojninski sistem Unije, zadevnim nacionalnim organom (izpodbijana sodba, točka 36).

24 J. Barroso Truta in M. Forli sta 26. aprila 2012 zaprosila enega od zadevnih organov v tej zadevi, in sicer caisse nationale d’assurance pension du Luxembourg (nacionalni pokojninski sklad v Luxembourgu, v nadaljevanju: CNAP), naj razveljavi njuna zahtevka za prenos pokojninskih pravic in znova vzpostavi pravice, ki sta jih predhodno pridobila pri tem organu. CNAP v dopisih z dne 7. maja 2012 tema zahtevkoma ni ugodil in je v bistvu poudaril, da so opravljeni prenosi pokojninskih pravic dokončni (izpodbijana sodba, točka 37).

25 C. Galante je 3. septembra 2012 na podlagi člena 25 Kadrovskih predpisov generalnega direktorja zaprosil, naj preuči možnost, da Sodišče Evropske unije CNAP povrne znesek kapitala, prenesen iz naslova predhodno pridobljenih pravic. Ta pritožnik se je v zvezi s tem obrnil tudi neposredno na CNAP. Generalni direktor je C. Galanteja z memorandumom z dne 27. septembra 2012 obvestil, da njegovemu predlogu ne more ugoditi (izpodbijana sodba, točki 38 in 39).

26 Generalni direktor je 5. februarja 2013 obvestil J. Barrosa Truto in M. Forlija, da se je OPSP dvakrat obrnil na CNAP, zato da se preučita njuna položaja, vendar mu je ta nacionalni organ 20. julija in 17. avgusta 2012 sporočil, da od Sodišča Evropske unije ne bo sprejel povračila pokojninskih pravic, ki sta jih ta pritožnika predhodno pridobila in jih prenesla v pokojninski sistem Unije. Ti zavrnitvi je CNAP znova potrdil 7. januarja 2013 (izpodbijana sodba, točka 40).

Predhodni postopek

27 Pritožniki so v dopisih z dne 16. aprila 2014 na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov vložili podobne predloge, naj OPSP povrne finančno škodo, ki naj bi jo utrpeli zaradi prenosa svojih pokojninskih pravic v pokojninski sistem Unije. V podporo svojim predlogom so v bistvu trdili, da se bodo na podlagi člena 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov in zlasti pravila življenjskega minimuma, ki ga niso poznali, ker so vsak posebej sprejeli prenos svojih predhodno pridobljenih pokojninskih pravic, pri izračunu njihove pokojnine upoštevala samo leta delovne dobe pri Sodišču Evropske unije. Menili so, da njihova pokojninska doba, ki jo je vsak pridobil iz naslova prenosa svojih pravic, ne vpliva na znesek njihovih prihodnjih pokojnin. Pritožniki so poudarili, da če bi jih OPSP ustrezno informiral o najnižjem znesku starostne pokojnine, ki mora ustrezati najmanj 4 % zneska življenjskega minimuma za vsako leto delovne dobe, bi zavrnili prenos svojih predhodno pridobljenih pokojninskih pravic, pri čemer bi obdržali svoje nacionalne pokojninske pravice, na podlagi katerih bi lahko po potrebi zahtevali nacionalne pokojnine (izpodbijana sodba, točka 41).

28 Pritožniki so menili, da je OPSP ravnal nepravilno, ko jim za njihove konkretne primere ni dal zadostnih informacij, da priznano število let pokojninske dobe, ki bi ga lahko pridobili na podlagi člena 11(2) Priloge VIII h Kadrovskim predpisom, ne bo vplivalo na znesek njihovih prihodnjih starostnih pokojnin. Zato so vložili zahtevek, naj jim OPSP povrne premoženjsko škodo, ki ustreza zneskom kapitala iz nacionalnih pokojninskih pravic, ki so jih po njihovem mnenju s čisto izgubo prenesli v pokojninski sistem Unije. J. Barroso Truta je zahteval znesek v višini 61.121,08 EUR skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi, M. Forli v višini 129.440,98 EUR skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi, C. Galante v višini 76.324,29 EUR skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi, B. Gradel pa v višini 99.565,13 EUR skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi (izpodbijana sodba, točka 42).

29 Generalni direktor je v dopisu z dne 3. septembra 2014 „sicer obžaloval položaj, v katerem so se znašli pritožniki“ in v imenu OPSP zavrnil njihove zahtevke z dne 16. aprila 2014. V skladu s to zavrnilno odločbo naj OPSP v zvezi s količino informacij, ki jih je podal pritožnikom, ne bi ravnal nepravilno, ko jim je poslal predloge za priznanje njihove pokojninske dobe (izpodbijana sodba, točka 43).

30 Generalni direktor je, konkretneje, poudaril, da ni nobenega dvoma, da če bi pritožniki sprejeli poziv, ki jim je bil v „precej obvezujočem jeziku“ poslan v dopisih, priloženih k zadevnim predlogom za priznanje pokojninske dobe, naj se obrnejo na Oddelek za pravice iz Kadrovskih predpisov, bi dobili pojasnilo glede delovanja mehanizma, povezanega s pravilom življenjskega minimuma, in bi, kot je to običaj v takih primerih, uprava naredila simulacijo zneska njihovih prihodnjih pokojnin s prenosom ali brez njega, s čimer bi se pokazal učinek pravila življenjskega minimuma v njihovih posamičnih primerih (izpodbijana sodba, točka 44).

31 Generalni direktor je pojasnil, da so bile pri vseh presojah glede koristnosti prenosa pokojninskih pravic, pridobljenih v okviru nacionalnega sistema, vsekakor negotovosti, zlasti ker so temeljile na pogojih, ki so vključevali tudi pogoje iz Kadrovskih prepisov, ki bi se lahko sčasoma spremenili. Poudaril je, da ni izključeno, da bi pritožniki med svojo kariero prišli v druge plačne lestvice, kot so lestvice višjih funkcionalnih skupin pogodbenih uslužbencev, uradnikov in začasnih uslužbencev. Podobno bi lahko zakonodajalec Unije v prihodnosti predvidel spremembo zneska življenjskega minimuma, medtem ko bi bila lahko na nacionalni ravni uvedena pravila za preprečevanje prekrivanja (izpodbijana sodba, točka 45).

32 Generalni direktor je ugotovil, da je „[v] tem okviru izbira prenosa pokojninskih pravic [temeljila] na porazdelitvi odgovornosti, pri kateri [je bila] uprava na voljo zadevni stranki in ji je na njeno zahtevo [dala] informacije, ki jih [je imela] ali bi jih [lahko] pridobila, zadevna stranka pa je kot prva, ki jo to zadeva, [dobila] popolno in pravilno informacijo pred sprejetjem odločitve“ (izpodbijana sodba, točka 46).

33 Pritožniki so 21. novembra 2014 v bistvu z enakimi dopisi na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložili pritožbo zoper odločbo generalnega direktorja z dne 3. septembra 2014 o zavrnitvi njihovih zahtevkov z dne 16. aprila 2014 (izpodbijana sodba, točka 47).

34 Odbor Sodišča Evropske unije za pritožbe je z odločbami z dne 17. junija 2015 s podobnim besedilom zavrnil zgoraj navedene pritožbe (izpodbijana sodba, točka 48).

Postopek na prvi stopnji in izpodbijana sodba

35 Pritožniki so 25. septembra 2015 vložili pritožbo pri Sodišču za uslužbence, vpisano pod opravilno številko F-126/15, s katero so predlagali, primarno, naj se Sodišču Evropske unije naloži plačilo zneskov, navedenih v tožbi, v kateri koli nacionalni pokojninski sklad ali zavarovalni sklad, in sicer 61.121,08 EUR za J. Barrosa Truto, 129.440,98 EUR za M. Forlija, 76.324,29 EUR za C. Galanteja in 99.565,13 EUR za B. Gradela. Pritožniki so podredno predlagali, naj se Sodišču Evropske unije naloži, da jim mora izplačati navedene zneske. Še bolj podredno so predlagali, naj Sodišče za uslužbence ugotovi, da je Sodišče Evropske unije nepravilno ravnalo pri prenosu njihovih predhodno pridobljenih nacionalnih pokojninskih pravic. Nazadnje so predlagali, naj se Sodišču Evropske unije naloži plačilo stroškov.

36 Sodišče za uslužbence je z izpodbijano sodbo ugotovilo, primarno, da se pritožba zavrže kot nedopustna. Natančneje, ugotovilo je, da ravnanja, ki se v obravnavani zadevi očita OPSP, in sicer, da pritožnikom pri predložitvi predlogov priznanja njihove pokojninske dobe ni predložil zadostnih informacij, ni bilo mogoče ločiti od postopka, ki je privedel do sprejetja dokončnih odločb o priznanju pokojninske dobe in ki je bil sestavljen iz več faz (izpodbijana sodba, točka 66). Ker pa dokončne odločbe OPSP o priznanju pokojninske dobe v pokojninskem sistemu Unije po prenosu predhodno pridobljenih pokojninskih pravic pritožnikov pomenijo akte, ki posegajo v njihov položaj, jih je mogoče izpodbijati s pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov ter, odvisno od primera, s tožbo na podlagi člena 270 PDEU in člena 91(2) Kadrovskih predpisov (izpodbijana sodba, točka 67). V utemeljitev take tožbe bi se pritožniki lahko sklicevali na to, da je soglasje k predlogom za priznanje njihovih pokojninskih pravic neveljavno, ker jim OPSP domnevno ni zagotovil dovolj informacij. Sodišče za uslužbence meni, da je to ravnanje povezano s pripravljalnimi akti dokončnih odločb o priznanju pokojninske dobe v zvezi s pritožniki in zato zoper njih ni mogoče vložiti neodvisne tožbe, ampak jih je treba izpodbijati v morebitni tožbi, vloženi zoper zgoraj navedene dokončne odločbe (izpodbijana sodba, točka 68).

37 Sodišče za uslužbence je na eni strani spomnilo na sodno prakso, v skladu s katero uradnik ali uslužbenec, ki aktov, ki posegajo v njegov položaj, ni izpodbijal s pravočasno vložitvijo pritožbe in pozneje ničnostne tožbe, te opustitve ne more odpraviti in tako pridobiti novih rokov za vložitev tožbe s pozneje vloženim odškodninskim zahtevkom, katerega predmet je očitno doseči enak finančni rezultat, kot bi izhajal iz pravočasno vložene tožbe za razglasitev ničnosti teh aktov (glej izpodbijano sodbo, točke od 60 do 63 in navedena sodna praksa), ter na drugi strani ugotovilo, da tožeče stranke niso izpodbijale zakonitosti dokončnih določb iz točke 36 zgoraj, ter sklenilo, da je tožba nedopustna.

38 Dodatno je Sodišče za uslužbence tudi vsebinsko preučilo predlog, vložen pri njem. Prvič, potem ko je opozorilo na pogoje uveljavljanja nepogodbene odgovornosti Unije (izpodbijana sodba, točka 72), je menilo, da „čeprav bi bilo boljše upravljanje, če bi OPSP pri pripravi svojih predlogov za priznanje pokojninske dobe zadevne pogodbene uslužbence opozoril na obseg člena 77, četrti odstavek,

Kadrovskih predpisov, pa od skrbne uprave, ki je kot v obravnavani zadevi med letoma 2008 in 2010 obravnavala na stotine predlogov za prenos pokojninskih pravic […], ni mogoče razumno pričakovati, da bo vsak tak predlog pripravila tako, da bo za vsakega zadevnega uradnika in uslužbenca predvidela posledice prenosa njihovih pokojninskih pravic“ (izpodbijana sodba, točka 74). Sodišče za uslužbence je tako menilo, da se je za OPSP lahko štelo, da je v obravnavani zadevi izpolnil svojo dolžnost skrbnega ravnanja ob upoštevanju načela dobrega upravljanja (izpodbijana sodba, točka 75).

39 V zvezi s tem je Sodišče za uslužbence na eni strani upoštevalo tudi to, da so pritožniki „na hitro zahtevali prenos svojih nacionalnih pokojninskih pravic v pokojninski sistem Unije in nato potrdili navedene zahtevke“, „ne da bi se jim zdelo potrebno, da se prej obrnejo na upravo, da razjasnijo vprašanja glede svojih odločitev“, čeprav jih je OPSP v svojih predlogih pozval, naj se nanj obrnejo „za pojasnila o izračunu in razgovor glede možnosti izvedbe [zadevnega] prenosa“ (izpodbijana sodba, točki 75 in 76).

40 Na drugi strani je Sodišče za uslužbence spomnilo, da mora v skladu s sodno prakso vsak uradnik poznati Kadrovske predpise in, natančneje, pravila, ki urejajo njegove osebne prejemke ali starostno pokojnino (izpodbijana sodba, točka 77 in navedena sodna praksa). Sodišče za uslužbence je glede na to sodno prakso in ob upoštevanju dejstva, da „ob upoštevanju njihovih funkcij pritožniki niso bili nujno najbolj obveščeni na zadevnem področju“, ugotovilo, da je bilo besedilo upoštevnih določb „precej jasno“ in bi moralo „zadevne osebe vsaj spodbuditi, da se o [vprašanju, ki se obravnava v tej zadevi], pozanimajo pri svoji upravi“ (izpodbijana sodba, točka 78).

41 Drugič, Sodišče za uslužbence je ugotovilo, da pritožniki niso dokazali, da je zatrjevana škoda, ki so jo opredelili kot izključno premoženjsko, dejanska in gotova. Tako je na eni strani menilo, da so pritožniki „še vedno upravičeni do nadaljevanja kariere na Sodišču Evropske unije ali vseh drugih institucijah Unije, zato ni mogoče izključiti, da se bodo nekateri med njimi oziroma vsi pozneje zaposlili kot začasni uslužbenci ali uradniki, zaradi kategorije delovnega mesta pa bi jim tedaj […] lahko pripadla starostna pokojnina v najvišjem znesku 70 % njihove zadnje osnovne plače, ki bi presegla znesek, določen z uporabo člena 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov“. V takem primeru „[pritožnikom] ne bi mogla biti […] povzročena nobena škoda zaradi njihovih odločitev, da prenesejo svoje pokojninske pravice“ (izpodbijana sodba, točka 81).

42 Na drugi strani ni gotovo, da bodo, ko bodo pritožniki dosegli zakonsko določeno upokojitveno starost, „obseg in pogoji uporabe pravila iz člena 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov nujno enaki“ kot ob izreku izpodbijane sodbe, „pri čemer je treba opozoriti, da lahko zakonodajalec Unije kadar koli spremeni pravice in dolžnosti uradnikov in uslužbencev Unije z uredbami, sprejetimi na podlagi člena 336 PDEU, o spremembah Kadrovskih predpisov in PZDU, ki se, če ni določeno drugače, uporabljajo za prihodnje učinke položajev, ki so nastali, ko je veljal stari zakon“ (glej izpodbijano sodbo, točka 82 in navedena sodna praksa).

43 Nazadnje je Sodišče za uslužbence v skladu s členoma 101 in 102 Poslovnika Sodišča za uslužbence glede ravnanja OPSP v obravnavani zadevi, zlasti dejstva, da v fazi odgovora na pritožbo pritožnikov ni opozoril na nedopustnost njihovih odškodninskih zahtevkov, Sodišču Evropske unije naložilo, da nosi svoje stroške in stroške, ki so jih priglasili pritožniki.

Postopek pred Splošnim sodiščem in predlogi strank

44 Pritožniki so 30. septembra 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to pritožbo. Sodišče Evropske unije je 20. decembra 2016 vložilo odgovor na pritožbo.

45 Pisni postopek se je končal po vložitvi replike 22. februarja 2017 in duplike 20. aprila 2017.

46 Dopis pritožnikov z dne 15. maja 2017 je vseboval obrazložen predlog na podlagi člena 207(1) Poslovnika Splošnega sodišča, da želijo podati navedbe v okviru ustnega dela postopka.

47 Splošno sodišče je na predlog sodnika poročevalca ugodilo predlogu pritožnikov in začelo ustni del postopka.

48 Splošno sodišče je 19. decembra 2017 v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 89(3) Poslovnika, ki se v obravnavani zadevi uporablja na podlagi člena 213(1) navedenega poslovnika, strankam postavilo pisna vprašanja. Stranke so na ta vprašanja odgovorile v za to določenem roku.

49 Stranke so na obravnavi 9. februarja 2018 podale ustne navedbe in odgovore na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

50 Pritožniki Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi;

– pri vsebinskem odločanju Sodišču Evropske unije naloži, naj plača J. Barrosu Truti 61.121,08 EUR, M. Forliju 129.440,98 EUR, C. Galanteju 76.324,29 EUR in B. Gradelu 99.565,13 EUR „v kateri koli sklad ali zavarovanje na ime pritožnikov“;

– podredno, Sodišču Evropske unije naloži, naj pritožnikom plača omenjene zneske, povišane za obresti „po letni obrestni meri 3,1 % od dneva prenosa pokojninskih pravic [v pokojninski sistem Unije]“;

– Sodišču Evropske unije naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah.

51 Sodišče Evropske unije Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– to pritožbo delno zavrže kot nedopustno in delno zavrne kot neutemeljeno oziroma, podredno, v celoti zavrne kot neutemeljeno;

– pritožnikom naloži plačilo stroškov.

Pritožba

52 Pritožniki v podporo pritožbi zoper izpodbijano sodbo navajajo dva pritožbena razloga. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na to, da je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo, primarno, da je njihova tožba nedopustna. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na vsebino spora in natančneje na to, da je Sodišče za uslužbence napačno uporabilo pravo s tem, da je štelo, podredno, na eni strani, da OPSP v obravnavani zadevi pri seznanjanju pritožnikov s predlogi za priznanje pokojninske dobe ni ravnal napačno, in na drugi strani, da je škoda, ki jo pritožniki zatrjujejo, le hipotetična.

Prvi pritožbeni razlog

53 Iz pisanj pritožnikov je razvidno, da s prvim pritožbenim razlogom Sodišču za uslužbence očitajo, da je napačno uporabilo pravo, ker je štelo, da je treba njihovo tožbo, vloženo na prvi stopnji, razglasiti za nedopustno. Poleg tega trdijo, da pred Sodiščem za uslužbence niso zatrjevali le premoženjske, ampak tudi nepremoženjsko škodo.

54 V zvezi s tem Sodišče Evropske unije trdi, da je treba, če taka nepremoženjska škoda ni bila zatrjevana na prvi stopnji, vse dodatne utemeljitve, ki iz tega izhajajo, zavreči kot nedopustne. Zato je treba najprej preučiti natančno naravo škode, ki so jo pritožniki uveljavljali na prvi stopnji.

Narava škode, ki so jo pritožniki zatrjevali na prvi stopnji

55 Kot pravilno opozarja Sodišče Evropske unije, bi bilo v skladu z ustaljeno sodno prakso stranki, če bi se lahko pred Splošnim sodiščem prvič sklicevala na razloge in trditve, ki jih pred Sodiščem za uslužbence ni navedla, dovoljeno pri Splošnem sodišču, katerega pristojnost glede pritožb je omejena, predložiti spor, ki bi bil razširjen v primerjavi s sporom, o katerem je odločalo Sodišče za uslužbence. Zato je v okviru pritožbe pristojnost Splošnega sodišča omejena na presojo pravnih ugotovitev glede razlogov, ki so bili predmet razprave na prvi stopnji (glej sodbo z dne 13. maja 2016, CX/Komisija, T-496/15 P, EU:T:2016:305, točka 46 in navedena sodna praksa).

56 V obravnavani zadevi je iz preučitve spisa na prvi stopnji razvidno, da pritožniki v svojih pisanjih zatrjujejo le premoženjsko škodo in da pred Sodiščem za uslužbence niso navedli tožbenega razloga glede morebitne nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpeli. Poudariti je namreč treba, da so se pritožniki v tožbi pred Sodiščem za uslužbence sklicevali le na izgubo zneska, ki ustreza njihovim prenesenim pokojninskim pravicam, plačanim Sodišču Evropske unije.

57 Poleg tega Sodišče za uslužbence v nasprotju s tem, kar trdijo pritožniki v točki 27 replike, sploh ni menilo, da je škoda vsaj delno nastala zaradi negotovega položaja, v katerem so se znašli. Nasprotno, treba je ugotoviti – tako kot Sodišče Evropske unije – da je v točki 80 izpodbijane sodbe posebej navedeno, da je „zatrjevana škoda pritožnikov premoženjska“.

58 Res je, da so pritožniki na prvi stopnji trdili, da je njihova tožba „ugotovitvena, ker je bil njen namen, da sodišče Unije ugotovi, da je Sodišče storilo napako glede njihove morebitne odškodnine“. V zvezi s tem so se na eni strani sklicevali na sodbi z dne 1. februarja 1979, Deshormes/Komisija (17/78, EU:C:1979:24), in z dne 26. februarja 2015, Planet/Komisija (C-564/13 P, EU:C:2015:124), na drugi strani pa na sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Planet/Komisija (C-564/13 P, EU:C:2014:2352).

59 Vendar pa je iz točke 114 in naslednjih tožbe, vložene na prvi stopnji, razvidno, da ugotovitvena tožba pritožnikov ni bila predložena v podporo trditvam o zatrjevani nepremoženjski škodi, ampak za primer, pri katerem „se izguba prenesenih pravic v tej fazi še ni štela za ‚gotovo‘“. Ta tožba se namreč ni nanašala na naravo škode, ki so jo zatrjevali pritožniki, ampak je bil njen namen, da Sodišče za uslužbence ugotovi obstoj nepravilnega ravnanja. Tako za to tožbo ni mogoče šteti, da vsebuje zahtevek za povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpeli pritožniki.

60 Glede na to ugotovitev sodna praksa, na katero so se sklicevali pritožniki in za katero menijo, da bi lahko omogočila vložitev ugotovitvene tožbe pri sodišču Unije (glej točko 58 zgoraj), v obravnavani zadevi ni upoštevna.

61 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 55 zgoraj, je treba torej ugotoviti, da je treba odškodninski zahtevek pritožnikov šteti za nedopusten, ker se z njim pred Splošnim sodiščem prvič zahteva povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpeli.

62 Tako je treba ugotoviti, da so se predlogi, ki so jih pritožniki vložili na prvi stopnji, kot je razvidno iz navedb iz točk od 55 do 61 zgoraj, nanašali na povrnitev izključno premoženjske škode.

63 Nato je treba preučiti argumente pritožnikov, s katerimi so izpodbijali primarno ugotovitev Sodišča za uslužbence v izpodbijani sodbi, da je njihova tožba nedopustna.

Dopustnost predlogov pritožnikov, vloženih na prvi stopnji, kolikor se nanašajo na odškodnino za premoženjsko škodo

64 Najprej je treba spomniti, da je v sistemu pravnih sredstev, ki jih določata člena 90 in 91 Kadrovskih predpisov, odškodninska tožba dopustna le, če je bil pred njo opravljen predhodni postopek v skladu z določbami Kadrovskih predpisov (sklep z dne 24. marca 1998, Meyer in drugi/Sodišče, T-181/97, EU:T:1998:64, točka 21).

65 Predhodni postopek v okviru odškodninske tožbe se razlikuje glede na to, ali je bila škoda, katere povrnitev se zahteva, povzročena z aktom, ki posega v položaj, v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov, ali zaradi ravnanja uprave, ki ni imelo narave odločbe. V prvem primeru mora zadevna stranka v določenih rokih pri organu, pristojnem za imenovanja, vložiti pritožbo zoper zadevni akt. Nasprotno pa je treba v drugem primeru upravni postopek začeti z vložitvijo odškodninskega zahtevka v smislu člena 90(1) Kadrovskih predpisov in ga po potrebi nadaljevati s pritožbo zoper odločbo o zavrnitvi zahtevka (glej sodbo z dne 6. novembra 1997, Liao/Svet, T-15/96, EU:T:1997:169, točka 57 in navedena sodna praksa).

66 Poleg tega sta v skladu s sodno prakso ničnostna tožba in odškodninska tožba neodvisni pravni sredstvi. Ker člena 90 in 91 Kadrovskih predpisov ne razlikujeta med tema tožbama, tako glede upravnega kot sodnega postopka, lahko uradnik zaradi neodvisnosti teh različnih pravnih sredstev izbere bodisi eno bodisi drugo bodisi obe hkrati, pod pogojem, da predloži primer sodišču Unije v roku treh mesecev po zavrnitvi njegove pritožbe (glej sodbi z dne 24. januarja 1991, Latham/Komisija, T-27/90, EU:T:1991:5, točka 36 in navedena sodna praksa, ter z dne 6. februarja 2007, Wunenburger/Komisija, T-246/04 in T-71/05, EU:T:2007:34, točka 46).

67 Vendar pa je sodna praksa določila izjemo od tega načela, kadar odškodninska tožba vsebuje tesno zvezo z ničnostno tožbo, ki bi sicer bila ali bi morala biti razglašena za nedopustno. Odškodninski zahtevki so namreč nedopustni, če je namen odškodninske tožbe izključno popraviti posledice akta, ki je bil naveden v ničnostni tožbi, ki bi lahko bila ali je bila razglašena za nedopustno, zlasti če je namen odškodninske tožbe zgolj nadomestiti izgubo plače, ki poleg tega ne bi nastala, če bi ničnostna tožba lahko uspela ali je uspela (glej v tem smislu sodbi z dne 24. januarja 1991, Latham/Komisija,T-27/90, EU:T:1991:5, točki 37 in 38 ter navedena sodba praksa, in z dne 6. februarja 2007, Wunenburger/Komisija, T-246/04 in T-71/05, EU:T:2007:34, točka 47). Tako v skladu s to sodno prakso uradnik ali uslužbenec, ki aktov, ki posegajo v njegov položaj, ni izpodbijal s pravočasno vložitvijo pritožbe in pozneje ničnostne tožbe, te opustitve ne more odpraviti in tako pridobiti novih rokov za vložitev tožbe s pozneje vloženim odškodninskim zahtevkom, katerega predmet je očitno doseči enak finančni rezultat, kot bi izhajal iz pravočasno vložene tožbe za razglasitev ničnosti teh aktov (glej sklep z dne 20. marca 2014, Michel/Komisija, F-44/13, EU:F:2014:40, točka 45 in navedena sodna praksa).

68 V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da kadar ti dve tožbi, in sicer na eni strani ničnostna tožba in na drugi odškodninska tožba, izhajata iz različnih aktov ali ravnanj uprave, odškodninske tožbe ni mogoče enačiti z ničnostno tožbo, tudi če za pritožnika pripeljeta do enakega finančnega rezultata (glej sodbo z dne 24. januarja 1991, Latham/Komisija T-27/90, EU:T:1991:5, točka 38 in navedena sodna praksa).

69 Poleg tega je Splošno sodišče v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 13. oktobra 2015, Komisija/Cocchi in Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), v kateri so pritožniki predlagali razveljavitev predlogov za priznanje določitve pokojninske dobe, ugotovilo, da taki predlogi, kot so jih v obravnavani zadevi predložili pritožnikom, niso akt, ki posega v položaj v smislu člena 91(1) Kadrovskih predpisov, ampak ravnanje uprave, ki ni imelo narave odločbe in bi lahko zadevni stranki omogočilo, da vloži odškodninsko tožbo za škodo, ki jo je utrpela zaradi tega ravnanja (sodba z dne 13. oktobra 2015, Komisija/Cocchi in Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, točki 73 in 74). Poleg tega je Splošno sodišče menilo, da ker je soglasje zadevne osebe nujno za prenos njenih pokojninskih pravic, predhodno

pridobljenih v sistemu, ki ni sistem Unije, v pokojninski sistem Unije, je treba šteti, da če je zadevna oseba privolila v navedeni prenos ob zanašanju na predlog za priznanje pokojninske dobe, ki se je zaradi nepravilnega ravnanja, ki ga je mogoče pripisati njeni instituciji, izkazal za napačnega in neveljavnega, je mogoče to soglasje šteti za neveljavno in tako zadevni osebi daje pravico, da predlaga razglasitev ničnosti odločbe, sprejete po tem prenosu, za odpravo njenih učinkov (sodba z dne 13. oktobra 2015, Komisija/Cocchi in Falcione, T-103/13 P, EU:T:2015:777, točki 75 in 76).

70 Vendar pa iz sodbe z dne 13. oktobra 2015, Komisija/Cocchi in Falcione (T-103/13 P, EU:T:2015:777), ni mogoče sklepati, da kadar se domnevno nepravilno ravnanje institucije nanaša na postopek, kot je postopek prenosa pravic v obravnavani zadevi, ki je lahko vplival na soglasje zadevne osebe, se ta v okviru odškodninskega zahtevka nikakor ne more sklicevati na škodo, ki naj bi jo utrpela zaradi tega ravnanja.

71 Natančneje, taka razlaga sodne prakse, navedene v točki 70 zgoraj, bi pretirano omejila pravice pritožnikov, da vložijo odškodninsko tožbo za škodo, ki naj bi jo utrpeli. Sodba, s katero se razglasi ničnost odločb o prenosu nacionalnih pokojninskih pravic pritožnikov, bi povzročila retroaktivno odpravo aktov, ki imajo načeloma pozitivne učinke za pritožnike, če imajo po zadevnem prenosu za posledico priznanje priznane pokojninske dobe.

72 Vendar pa pritožniki v obravnavani zadevi ne izpodbijajo učinkov zgoraj navedenih odločb kot takih, in sicer prenosa njihovih nacionalnih pokojninskih pravic in priznanja priznane pokojninske dobe, ki iz njih izhajata, ampak ravnanje uprave, ki naj jim ne bi navedla, da zadevni prenosi ne bodo imeli vseh pričakovanih učinkov. Namen pritožnikov torej ni, da bi s tožbo, vloženo na prvi stopnji, odpravili učinke odločb o zadevnem prenosu, ampak doseči odškodnino za škodo, za katero menijo, da so jo utrpeli, ker sporni prenosi niso imeli vseh pričakovanih pravnih učinkov na njihov pravni položaj.

73 Zato bi moralo Sodišče za uslužbence preučiti, ali je bil namen tožbe izključno popraviti posledice odločb o priznanju pokojninske dobe, in zlasti, ali je bil predmet te tožbe doseči enak finančni rezultat, kot bi izhajal iz pravočasno vložene tožbe za razglasitev ničnosti teh odločb.

74 Ugotoviti je treba, da v nasprotju s tem, kar je bilo ugotovljeno v sporni sodbi, v obravnavanem primeru ni tako.

75 V zvezi s tem je treba najprej pojasniti, da je predmet odločb o priznanju pokojninske dobe v zvezi s pritožniki priznanje določenega števila let pokojninske dobe po izvedenih prenosih.

76 Seveda ni mogoče izključiti, da je lahko število let pokojninske dobe, priznano v odločbah o priznanju, manjše, kot so pričakovali pritožniki, in da bi zato zadevne odločbe lahko posegale v njihov položaj.

77 Vendar to v obravnavanem primeru ne velja. Pritožniki namreč s svojimi odškodninski zahtevki niso želeli doseči odškodnine za škodo, ki naj bi jo utrpeli zaradi priznanja navedene pokojninske dobe, ampak za škodo, ki naj bi nastala, ker kljub temu priznanju ne morejo pričakovati višje pokojnine, niti povračila zneska kapitala, ki ustreza njihovim nacionalnim pokojninskim pravicam, ki so bile od tedaj prenesene v pokojninski sistem Unije.

78 V zvezi s tem je treba poudariti, da v skladu s točko 9 replike na prvi stopnji „pritožniki niso imeli pravnega interesa za razglasitev ničnosti odločb o potrditvi priznanja prenosa, ker se te [niso razlikovale] od predlogov, s katerimi so soglašali“, in da „[k]er so dobili natančno to, za kar so zaprosili in ker je bil preneseni znesek kapitala pravilno priznan, so [bile] te odločbe […] zakonite“.

79 Zato ni mogoče šteti, da je namen odškodninske tožbe na prvi stopnji samo popraviti posledice odločb o priznanju njihove pokojninske dobe v smislu sodne prakse, navedene v točkah 67 in 68 zgoraj.

80 Res je, da so pritožniki na prvi stopnji primarno predlagali plačilo zneskov, ki ustrezajo njihovim nacionalnim pokojninskim pravicam, prenesenim v pokojninski sistem Unije, v kateri koli nacionalni pokojninski sklad ali zavarovanje (glej točko 35 zgoraj).

81 Vendar je treba opozoriti, da tudi če bi menili, da je bil namen njihovih predlogov primarno doseči enak finančni rezultat, kot bi izhajal iz razglasitve ničnosti spornih odločb, pa to ne velja za podredne tožbene predloge. Razglasitev ničnosti spornih odločb namreč v nobenem primeru ne bi mogla učinkovati tako, da bi se pritožnikom izplačali zneski, ki ustrezajo njihovim nacionalnim pokojninskim pravicam, ampak le tako, da bi se *ex tunc* odpravile sporne odločbe o prenosu in njihovi učinki, in sicer priznanje priznane pokojninske dobe, ki je načeloma ugodno za pritožnike in ga ni mogoče ločiti od prenosa njihovih nacionalnih pokojninskih pravic v pokojninski sistem Unije.

82 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je Sodišče za uslužbence s tem, da je tožbo pritožnikov primarno zavrglo kot nedopustno, napačno uporabilo pravo.

83 Zato je treba glede na drugi pritožbeni razlog, ki so ga navedli pritožniki, preučiti podredne ugotovitve Sodišča za uslužbence.

Drugi pritožbeni razlog

84 Najprej je treba spomniti, da morajo biti v skladu z ustaljeno sodno prakso na področju javnih uslužbencev za uveljavljanje odgovornosti Unije izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze med ravnanjem in uveljavljano škodo (sodba z dne 16. decembra 1987, Delauche/Komisija, 111/86, EU:C:1987:562, točka 30; glej tudi sodbo z dne 12. julija 2012, Komisija/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, točka 102 in navedena sodna praksa).

85 Trije pogoji iz točke 84 zgoraj so kumulativni, kar pomeni, da če eden od njih ni izpolnjen, odgovornost Unije ne nastane (glej sodbo z dne 17. maja 2017, PG/Frontex, T-583/16, neobjavljena EU:T:2017:344, točka 97 in navedena sodna praksa).

86 Iz tega sledi, da je tudi v primeru, da je napaka institucije, organa, urada ali agencije Unije ugotovljena, odgovornost Unije dejansko lahko vzpostavljena samo, če je tožeči stranki uspelo dokazati resničnost svoje škode (glej sodbo z dne 29. septembra 2005, Napoli Buzzanca/Komisija T-218/02, EU:T:2005:343, točka 98 in navedena sodna praksa).

87 Drugi pritožbeni razlog, ki je sestavljen iz dveh delov, je torej treba preučiti glede na te preudarke. Pritožniki v prvem delu tega pritožbenega razloga trdijo, da je Sodišče za uslužbence s tem, da je razsodilo, da ravnanja OPSP ni mogoče šteti za nepravilno, napačno uporabilo pravo. V drugem delu tega pritožbenega razloga trdijo, da je Sodišče za uslužbence s tem, da je razsodilo, da škoda, ki naj bi jo utrpeli pritožniki, ni dejanska in gotova, napačno uporabilo pravo.

88 Najprej se je treba izreči o drugem delu tega pritožbenega razloga.

89 Pritožniki menijo, da samo dejstvo, da še niso dopolnili zakonsko določene upokojitvene starosti, tako da ne vedo, ali bodo imeli koristi od prenosa svojih pokojninskih pravic, ne vpliva na presojo dokončnosti škode, na katero se sklicujejo v podporo svoji tožbi. V zvezi s tem trdijo, da so že sedaj izgubili svoje nacionalne pravice in da je njihov položaj danes negotov. Pritožniki menijo, da ta škoda izhaja iz nepopolnih in napačnih informacij, ki so jih prejeli ob prenosu svojih nacionalnih pravic, in da je dokončna.

90 Poleg tega naj zgolj možnost morebitne spremembe člena 77, četrti odstavek, Kadrovskih predpisov, torej njegovo črtanje, ne bi vplivala na presojo nezakonitosti ravnanja, ki se očita OPSP, ker je ta določba veljala ob sporočanju predlogov o priznanju pokojninske dobe pritožnikom.

91 Pritožniki trdijo, da je njihova premoženjska škoda gotova, ker se pravilo življenjskega minimuma „ne uporablja podredno, ampak pomeni jamstvo, ki se uporablja za vsak izračun pokojnine uslužbenca“. Tako „ni mogoče ugotoviti, da bo priznanje pokojninske dobe […] prevladalo nad tem temeljnim socialnim pravilom“. Pritožniki menijo, da ni mogoče ugotoviti, da bodo njihove nacionalne pokojninske pravice vplivale na višino njihove pokojnine. V zvezi s tem navajajo točki 27 in 28 sodbe z dne 6. oktobra 2016, Adrien in drugi (C-466/15, EU:C:2016:749) o socialni varnosti delavcev migrantov.

92 Sodišče Evropske unije nasprotuje argumentaciji pritožnikov.

93 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora biti škoda, za katero se v okviru odškodninske tožbe zahteva odškodnina, dejanska in gotova (glej sodbo z dne 21. februarja 2008, Komisija/Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, točka 54 in navedena sodna praksa).

94 Vendar pa se zadevnim osebam v skladu z ustaljeno sodno prakso ne preprečuje uvedba postopka pred sodiščem Unije s predlogom, naj ugotovi, da je podana odgovornost Unije zaradi skorajšnje in z določeno gotovostjo predvidljive škode, čeprav obsega škode še ni mogoče natančno določiti (glej sodbo z dne 14. januarja 1987, Zuckerfabrik Bedburg in drugi/Svet in Komisija, 281/84, EU:C:1987:3, točka 14 in navedena sodna praksa). V takem primeru, če se ugotovi, da bi bile zadevne osebe nujno v boljšem položaju, če ne bi bilo ravnanja, ki se očita toženi stranki, je treba šteti, da obstoja škode, na katero se sklicujejo, ni mogoče šteti za hipotetično ali samo morebitno (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2006, Agraz in drugi/Komisija, C-243/05 P, EU:C:2006:708, točka 42).

95 V obravnavani zadevi obstajajo elementi, ki izhajajo iz izračuna pokojninskih pravic pritožnikov, ki so do danes in do izračunavanja navedenih pravic negotovi. Vendar pa bodo ti elementi odločilni zlasti za uporabo pravila življenjskega minimuma v njihovem primeru.

96 Na eni strani je tudi znesek zadnje osnovne mesečne plače, ki ga bodo pritožniki prejeli pred svojo upokojitvijo, v tem trenutku negotov. Kot je Sodišče za uslužbence ugotovilo v točki 81 izpodbijane sodbe, ni mogoče izključiti, da se bodo pritožniki pozneje zaposlili kot začasni uslužbenci ali uradniki, s čimer bi bili izvzeti iz uporabe pravila življenjskega minimuma.

97 Poleg tega ni izključeno, da se osnovne mesečne plače funkcionalne skupine, v katero spadajo pritožniki, zvišajo, kar bi lahko imelo enako posledico za zadevne osebe, in sicer, da bi bile izvzete iz uporabe pravila življenjskega minimuma. Poleg tega pritožniki v odgovorih na vprašanja Splošnega sodišča z dne 17. januarja 2018 sami poudarjajo, da je osnovna plača na sedmi in zadnji stopnji razreda 3 uradnika razreda AC GF I, kot so pritožniki, višja od osnovne plače uradnika razreda AST 1/1, s čimer bi bil tak uradnik izvzet iz uporabe pravila življenjskega minimuma. Iz te ugotovitve sledi, da tudi če se osnovne mesečne plače funkcionalne skupine, v katero spadajo pritožniki, ne zvišajo, je mogoče – ker pritožniki niso predstavili argumentov, s katerimi bi lahko to možnost izključili – da se ti ob izračunavanju svojih pokojninskih pravic znajdejo v poklicnem položaju, ki jim bo omogočal, da so izvzeti iz uporabe pravila življenjskega minimuma.

98 Na drugi strani je število let delovne dobe, ki so jih pritožniki ob upokojitvi dopolnili v institucijah Unije, v tej fazi prav tako negotovo. Ni namreč mogoče izključiti, da datum, ko se pritožniki odločijo, da se bodo upokojili, prav tako vpliva na izračun končnega zneska njihove pokojnine.

99 Te navedbe zadostujejo za ugotovitev, da je škoda, ki jo navajajo pritožniki in je poleg tega izključno premoženjska (glej točke od 55 do 63 zgoraj), v smislu sodne prakse iz točke 93 zgoraj negotova.

100 Kot je Sodišče za uslužbence poudarilo v točki 82 izpodbijane sodbe, pa nikakor ni gotovo, da bodo obseg in pogoji uporabe člena 77 Kadrovskih predpisov in, natančneje, njegovega drugega in četrtega pododstavka ob upokojitvi pritožnikov in izračunavanju njihovih pokojninskih pravic enaki kot ob izreku te sodbe.

101 Poleg tega je treba dodati, da ni mogoče vnaprej izključiti, da Sodišče Evropske unije sprejme podobno določbo, kot je določba člena 7(6) sklepa upravnega odbora Sodišča Evropske unije z dne 17. oktobra 2011 o splošnih izvedbenih določbah členov 11 in 12 Priloge VIII h Kadrovskim predpisom (glej točko 9 zgoraj), ki bi se uporabljala v primerih, kot je ta, za kakršnega se pritožniki bojijo, da se bodo znašli v njem.

102 Iz navedenega je razvidno, da pred izračunavanjem pokojninskih pravic in pred morebitno uporabo pravila življenjskega minimuma v njihovih primerih zgolj okoliščina, da pritožniki menijo, da se bo pri izračunu na podlagi hipotetičnih podatkov (glej točko 19 zgoraj) ob njihovi upokojitvi v prihodnosti ugotovilo, da so imeli pri prenosu svojih nacionalnih pokojninskih pravic izgubo, ne bo zadostovala niti za ugotovitev, da je škoda dejanska in gotova v smislu sodne prakse, navedene v točki 93 zgoraj, niti da je škoda z določeno gotovostjo predvidljiva v smislu sodne prakse, navedene v točki 94 zgoraj. Trenutno je edino dejstvo, ki ga je mogoče z gotovostjo ugotoviti, to, da so bile nacionalne pokojninske pravice pritožnikov pretvorjene v priznano pokojninsko dobo z odločbami o priznanju njihove pokojninske dobe.

103 Kapital, ki ustreza nacionalnim pokojninskim pravicam pritožnikov, namreč ni izginil. Po prenosu je bil pretvorjen v priznano pokojninsko dobo, ki jo bo načeloma treba upoštevati za izračun pokojninskih pravic pritožnikov. Zato – kot pravilno navaja Sodišče Evropske unije v točki 41 duplike – v tej fazi ni mogoče šteti, da je prišlo pri prenosu pravic do čiste izgube.

104 Tudi če bi se v teh okoliščinah štelo, da ob izračunavanju pokojninskih pravic noben zakon ali predpis ne bo omogočal, da se pritožnikom povrne vsaj del prenesenega zneska kapitala, ki ustreza priznani pokojninski dobi, ki se ni upošteval pri izračunu njihove starostne pokojnine, bodo pritožniki imeli na voljo pravna sredstva, s katerimi bodo lahko brez protidajatve uveljavljali „izgubo“ pri navedenem kapitalu. Pritožniki bi lahko po potrebi s tožbo zoper akte o izračunavanju njihovih pravic in izračunu njihovih pokojnin, ki posegajo v njihov položaj, ker naj se zaradi uporabe pravila življenjskega minimuma ne bi upoštevala priznana pokojninska doba, izpodbijali uporabo pravila življenjskega minimuma v svojih posebnih primerih, ker se zaradi tega pravila pri izračunu njihovih pokojninskih pravic ni upoštevala priznana pokojninska doba po prenosu njihovih nacionalnih pokojninskih pravic v pokojninski sistem Unije.

105 Nazadnje je treba opozoriti, da osebi, ki želi zoper Unijo vložiti tožbo, utemeljeno na neupravičeni obogatitvi, tega ni mogoče preprečiti zgolj zato, ker v Pogodbi DEU ni izrecno določeno pravno sredstvo za tako vrsto tožbe. Kot je Sodišče že razsodilo, bi namreč razlaga členov 268 in 340 PDEU, na podlagi katere bi bila ta možnost izključena, privedla do rezultata, ki je v nasprotju z načelom učinkovitega pravnega varstva, kot je določeno v sodni praksi Sodišča in potrjeno v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (glej sodbo z dne 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisija, C-47/07 P, EU:C:2008:726, točki 47 in 50 ter navedena sodna praksa).

106 V zvezi s tem ni mogoče izključiti, da bi lahko zavrnitev institucije, da zadevni stranki povrne del kapitala njenih nacionalnih pokojninskih pravic, prenesenih v pokojninski sistem Unije, ki se ne bo upošteval pri izračunavanju njenih pokojninskih pravic, privedla do tega, da bi si ta institucija neupravičeno prilastila del nacionalnih pokojninskih pravic, plačanih na podlagi prenosa, ki pripadajo zadevnemu uradniku na podlagi sodne prakse, ter s tem do neupravičene obogatitve v korist Unije (glej po analogiji sodbo z dne 30. januarja 2003, Caballero Montoya/Komisija, T-303/00, T-304/00 in T-322/00, EU:T:2003:20, točka 84 in navedena sodna praksa).

107 Glede na zgoraj navedena dejstva, ki so v tej fazi negotova, ker gre za izračun zneska pokojnin, ki bodo ob izračunavanju pokojninskih pravic dodeljene pritožnikom, je treba šteti, da škoda, ki so jo ti navedli v obravnavani zadevi, ni dejanska in gotova škoda v smislu sodne prakse, navedene v točkah 93 in 94 zgoraj.

108 Zato je treba šteti, da Sodišče za uslužbence s tem, da je razsodilo, da škoda, ki so jo navedli pritožniki, ni dejanska in gotova, ni napačno uporabilo prava. Glede na to ugotovitev je treba zavrniti drugi del tega pritožbenega razloga in pritožbo v celoti, ne da bi bilo treba glede na sodno prakso, navedeno v točki 86 zgoraj, preučiti prvi del drugega pritožbenega razloga, ki so ga navedli pritožniki.

Stroški

109 V skladu s členom 211(2) Poslovnika, če pritožba ni utemeljena ali če je utemeljena in Splošno sodišče samo odloči o sporu, o stroških odloči Splošno sodišče.

110 Člen 211(4) Poslovnika določa, da lahko Splošno sodišče v pritožbenih postopkih, ki jih sprožijo uradniki ali drugi uslužbenci institucije, stroške razdeli med stranke, če to zahteva pravičnost.

111 Iz obrazložitve, predstavljene v tej sodbi, izhaja, da pritožniki niso uspeli s pritožbo. Poleg tega je Sodišče Evropske unije v predlogih izrecno predlagalo, naj se pritožnikom naloži plačilo stroškov.

112 Vendar Splošno sodišče meni, da je glede na vprašanja, ki se postavljajo v tej pritožbi, in glede na to, da Sodišče Evropske unije ni uspelo s svojimi trditvami v zvezi s prvim pritožbenim razlogom, ki so ga navedli pritožniki, če pritožnikom naloži plačilo ene četrtine lastnih stroškov, Sodišču Evropske unije pa poleg plačila njegovih stroškov še tri četrtine stroškov, ki so jih priglasili pritožniki, opravljena pravilna presoja okoliščin tega primera.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (pritožbeni senat)

razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Pritožniki nosijo četrtino svojih stroškov.

3. Sodišče Evropske unije nosi svoje stroške in tri četrtine stroškov, ki so jih priglasili pritožniki.

Van der Woude Kanninen Gratsias

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 18. septembra 2018.

Podpisi